

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ವರನಟನ ಅಪ್ಪಗೆ; ಮಧುರ ಭಾವನೆ..!

ಮೇರು ನಟ ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ, ಮಾತಾಡಿ ಹೊರಡುವ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದೆ. ಆಗ ಅವರೇ ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಅವರ ಸ್ವರ್ಶದಿಂದ ನನಗೇ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಆನಂದಭಾಷ್ಯ ಸುರಿದಿತ್ತು. ಅವರು ಸ್ವರ್ಶಿಸಿದ ಷರಾಯಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸವಿನೆನಪಿಗಾಗಿ ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

■ ಚಿತ್ರ-ಬರಹ: ಸೋ.ರಾ.ಸುಬ್ರಮಣ್ಯ

ಕನ್ನಡ ಎಂದರೆ ರಾಜ್, ರಾಜ್ ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಬೆಳೆದ ಓಳಿಗೆಯವನು ನಾನು. ರಾಜ್ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ, ಕನ್ನಡದ ಸಾಕ್ಷಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಿದವನು ನಾನು. ಅವರ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗಿರುವವರಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬ. ಅವರ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದ್ಧತೆ, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯಗಳು, ಹಿರಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದು ಅವರ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿಯೇ. ಅವರ 205 ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 185 ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೂ ಆ ಚಿತ್ರಗಳ ಅರ್ಪಣೆ ಸಂಗ್ರಹ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇದೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದರೂ ಒಂದು ಬಾರಿಯಾದರೂ ಅವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕು, ಮಾತನಾಡಬೇಕು, ಸ್ಪರ್ಶಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಹಂಬಲ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇತ್ತು. ಅನೇಕ ಬಾರಿ ನೋಡುವ ಭಾಗ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದ ಅಂತಾ. ಅದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕನಸು ಜೂನ್ 4, 2004 ರಂದು ನನಸಾಯಿತು. ಸದಾಶಿವ ನಗರದ ಮಾರುತಿ ನಿಲಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸೋದರ ಮಾವನವರ ಜತೆ ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಮಗನ ಜತೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದೆವು. ಆ ಪವಿತ್ರ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗಲೇ ಏನೋ ಒಂಥರಾ ಪುಳಕ, ರೋಮಾಂಚನ, ಭಯ, ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗೂ ಭಕ್ತಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದು ಭಾವಪರವಶ ವಾದಂತಾಯಿತು. ನಾವು ಒಳ ಹೋದಾಗ ಅವರು ಇನ್ನು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬಂದ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಫಲಕಗಳನ್ನು ಅಂದವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನಾನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಅವರು ಬರುವುದನ್ನು ನಾನು ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಮಗ 'ಅಪ್ಪಾ ಅಣ್ಣಾಪ್ಪ ಬಂದ್ರು' ಎಂದು ಕರೆದಾಗ ಶ್ಲೇಷವಸ್ತುಧಾರಿಯಾಗಿ ಮಂದಹಾಸದ ಮೊಗವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇ ತಡ ಭಕ್ತನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಭಗವಂತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಾಗ ಯಾವ ರೀತಿ ಅನುಭವ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಆ ರೀತಿ ನನಗಾಯ್ತು. ತಕ್ಷಣ ಅವರ ಪಾದಚರಣಾರವಿಂದಗಳಿಗೆ ನಮಿಸಿ

ಟವೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಒರಿಸಿ ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡರು..!

ರಾಜ್ ಅವರಿಗಾಗಿ ನಾವು ಅವರಿಷ್ಟವಾದ ಗೋಡಂಬಿ ಕೊಂಡೋಗಿದ್ದೆವು. ಪ್ಲೇಟಿಗೆ ಹಾಕುವಾಗ ಒಂದು ಕರಿದ ಗೋಡಂಬಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮಂತಹವರು ಅದನ್ನು ಎಸೆದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಟವೆಲ್ ನಲ್ಲಿ ಒರಿಸಿ ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಪೂಜ್ಯ ಭಾವನೆಯಿಂದ ತಿಂದು, 'ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ತಿನಿಸುಗಳು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸಿಗುತ್ತೆ ಅಂತಾ ಅಪವ್ಯಯ ಮಾಡಬಾರದು' ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅನಿಸಿತು ಎಂತಹ ಸರಳ ಸಜ್ಜನಿಕೆಯ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿ ಅಂತಾ!

ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆವು. ಅವರಿಗೆ ಮಾವಳ್ಳಿ ಟೀಫನ್ ರೂಂ ನ ಮಾಲೆದೋಣಿ ಹಾಗೂ ಕರಿದ ಗೋಡಂಬಿ ಬಹಳ ಇಷ್ಟವೆಂದು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಅವರು ತಿನ್ನುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಗೌರವ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮದುರಿಗೆ ನಡೆದ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನೆನೆಯಲೇಬೇಕು. ಅವರು ಮಾಸಾಲೆ ದೋಣಿ ತಿಂದ ನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ಚಟ್ನಿ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅವರು ನಮ್ಮ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಉಳಿದ ಚಟ್ನಿಯನ್ನು ಚೆಲ್ಲದೆ ಅವರ ಮನೆಯ ಅಡುಗೆಯವರನ್ನು ಕರೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಇಡ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ತಿಂದು ನಮಗೂ ಸಹ ಅವರ ಮನೆಯ ತಿಂಡಿಯ ರುಚಿ ತೋರಿಸಿದರು.

ನಂತರ ಅವರ ಜತೆ ಮಾತುಕತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅವರ ಚಿತ್ರಗಳ ಅಭಿನಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರು ಅಣ್ಣ ಬಸವಣ್ಣನವರ ವಚನಗಳನ್ನು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ವಾಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮಗೆ ಚಿತ್ರರಂಗದ ರಾಜ್ ಮತ್ತು ನೈಜ ಜೀವನದ ಮುತ್ತುರಾಜ್ ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರೇ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದಿತ್ತು. ನಂತರ ಬಹುದಿನಗಳ ಬಯಕೆಯಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಅಪ್ಪಿಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕಾಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಡುವ ಸಮಯ ಬಂತು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಾಗ ಅವರೇ ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಅವರ ಸ್ವರ್ಶದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತೆಂದರೆ ನನಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಆನಂದಭಾಷ್ಯ ಸುರಿದಿತ್ತು. ಅವರು ಸ್ವರ್ಶಿಸಿದ ಷರಾಯಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸವಿನೆನಪಿಗಾಗಿ ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ನನ್ನ ಮಗ ಸು. ಜಯದೀಪ್ ಗೆ ಅವರ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಮಾಸಾಲೆದೋಣಿ ತಿನ್ನಿಸಿದ್ದು ಅವನು ಪಡೆದ ಭಾಗ್ಯ ಎಂದೇ ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ಅಂತಹ ಮಹಾನ್ ನಟ ನಮ್ಮನ್ನು ಮನೆಯ ಮುಖ್ಯದ್ವಾರದವರೆಗೆ ಬಂದು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿ ನಮಗೆ ವಿದಾಯ ಹೇಳಿದ ಸಮಯ ಹೇಗೆ ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತಾ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಇಂತಹ ಸರಳ, ಸಜ್ಜನಿಕೆ, ಹಾಗೂ ವಿನಯವಂತ ನಟರ ಜೀವತಾಪಧಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವಿದ್ದೇವಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ನಮಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ.